

ikke havde udviklet sig, som man havde ventet. Jeg kan ganske give Ministeren Ret deri; man tør vistnok uden at møde Modsigelse fastslaa, at Verdenskrigens Ophør ikke har bragt den Ændring af Forholdene, som var ventet. Ved Forhandlingen i Vinter om Begrænsningen af 7. August-Loven, som den populært kaldes, blev det anset som noget selvfølgeligt, at Loven maatte ophøre i det mindste ved den endelige Fredsslutning, jeg mindes i hvert Fald, at den højtærede Indenrigsminister gav Udtryk for denne Opfattelse. Det Forslag, som nu foreligger, er et Udtryk for, at Forholdene er ændrede, saa at der ingen Tvivl er om, at Varigheden vil komme til at ligge noget udover Ratifikationen af Fredstraktaten. Ved Loven af 11. April d. A., Afviklingsloven, som den kaldes, gik man et væsentligt Skridt i Retning af at tilbagegive Rigsdagen den Myndighed, den i 1914 afgav til Administrationen. Ved dette Forslag her bevæger man sig et betydeligt Skridt videre ad samme Bane, idet Forskellen er denne, at ved Afviklingsloven fik Ministeren Bemyndigelse til at udstede Forordninger og træffe Foranstaltninger og derefter søge Rigsdagens Billigelse af disse gennem det nedsatte Afviklingsudvalg, medens der her er indført den Ændring, at dette Samraad, dette Samtykke skal ske forud for Bekendtgørelsens Udstedelse og Foranstaltningens Udførelse. Mit Parti hilser disse Bestemmelser med Tilfredshed og betragter dem som en naturlig Udvikling af Forholdene. Naar man i mit Partis Arbejde paa at faa 7. August-Loven tidsbegrænset og den deri givne Myndighed begrænset har set et Udtryk for, at vort Ønske var, at alle disse prisregulerende Foranstaltninger skulde ophøre — og noget saadant kan man jo læse i Regeringsbladet i Dag —, finder jeg Anledning til at bringe i Erindring et lille Stykke, der staar i den Betænkning, der blev afgivet af Folketingets Udvalg den 24. Februar 1919, og som jeg gaar ud fra, at „Politiken“ ikke har læst eller har glemt. Med Formandens Tilladelse vil jeg citere disse faa Linier:

„Det ligger Mindretallet ganske fjernt at mene, at alle de rationerende og prisregulerende Foranstaltninger, som har set Lyset under Krigen, med eet Slag kan afskaffes. Selvfølgelig maa der gives en rimelig Tidsfrist til deres Afvikling, og nogle af dem maa sikkert opretholdes, indtil Forholdene bliver mere normale, thi Mindretallet vil ikke ved Afviklingslovgivningen prisgive det forbrugende Publikum til Ud-

bytningsmuligheder, som midlertidig Standsning af Tilførsler af Varer kan medføre“.

Hauge: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget, saaledes som det her foreligger. Dog ønsker jeg at sige, at jeg vilde anse det for at være bedre, om vi kunde have bevaret den Ordning, vi hidtil har haft, ihvorvel ogsaa denne Ordning har sine betydelige Mangler. Hidtil har det været saaledes, at Indenrigsministeren, særlig naar Indstilling har foreligget fra den overordentlige Kommission, har kunnet udstede Bekendtgørelser. Derefter er disse blevet forelagt Ottemandsudvalget, og Ottemandsudvalget har saa paa en enkelt Undtagelse nær tiltraadt de udstedte Bekendtgørelser. Kun i eet Tilfælde er en Bekendtgørelse gaaet til Rigsdagens Afgørelse og med det Resultat, at Rigsdagen har godkendt den. Nu foreslaas der en Ændring i dette Forhold, gaaende ud paa, at Ministeren, efter at Bekendtgørelsen er udarbejdet, forelægger Bekendtgørelsen til Udvalgets Godkendelse, og saa gives der nærmere Regler for, hvorledes Udvalgets Arbejde skal foregaa. Jeg tror, den hidtil anvendte Fremgangsmaade vil være den heldigste, men hvis der vises god Villie fra alle Sider i Udvalget til at medvirke til, at de nødvendige Foranstaltninger kan træffes hurtigt og virkningsfuldt, er den foreslaaede Form selvfølgelig ogsaa anvendelig. Men jeg undlader ikke at pointere, at det hele vil komme til at bero paa den Stilling, Udvalget vil tage til de forskellige Sager, om det vil se sagligt paa de Spørgsmaal, der bliver forelagt det, og se bort fra politiske Interesser, der kunde være at varetage. Thi hvis Forholdene skulde udvikle sig derhen, at Udvalget kun i nogle Tilfælde godkendte de Bestemmelser, som blev forelagt det, og i mange Tilfælde sagde, at det ikke kunde have noget Ansvar derfor, men at Sagen burde prøves af Rigsdagen, vilde den foreslaaede Form for Bekendtgørelsers Udstedelse være ganske uanvendelig, og i Løbet af meget kort Tid vilde man komme i den Situation, at noget andet maatte sættes i Stedet. Jeg gaar imidlertid efter de Forhandlinger, der har været førte i Udvalget, ud fra, at Udvalget vil se objektivt, sagligt paa Spørgsmaalene, vurdere dem efter den Situation, der foreligger, og søge at tage den endelige Bestemmelse, saaledes at Rigsdagen kun i Undtagelsestilfælde kommer til at beskæftige sig med Spørgsmaalene. Jeg tror, det bliver nødvendigt at give Udvalgets Arbejde en fastere Form, og haaber, at